

ved Lov end ved kongelig Anordning, saa maa det ærede Thing efter min Mening lade denne Lov gaae videre. Jeg skal gjøre opmærksom paa en Ting, som er af megen Vigtighed ved dette Spørgsmaal; den ærede Minister har tidligere, naar denne Sag har været til Forhandling, ikke udtalt sig bestemt mod, at Sagen ordnes ved Lov, han har overgivet Sagen til Landemoderne og ønsket at høre deres Meinig, ikke blot om, hvorvidt der i det Hele burde træffes en saadan Bestemmelse, men tillige, om den i saa Fald burde stee ved Lov eller administrativt. Den ærede Minister har altsaa ikke dengang havt nogen bestemt Mening om, at Foranstaltningen ikke burde træffes ved Lov, thi ellers havde han ikke villet høre Landemoderne angaaende dette Spørgsmaal, og det er altsaa først Landemoderens Erklæring, der har foranlediget denne Mening hos ham. Min Mening om Landemoderne, troer jeg, falder sammen med Meningen om dem hos Thingets Majoritet; en i sin Karakter katolsk Maade at betragte sig selv som Kirken har gjort sig gjældende der, og den har fundet saadant Medhold hos den ærede Minister, at han ved den har ladet sig bestemme til at gaae den administrative Vej, og ikke blot det, men at gaae til at afgjøre Sagen ved kongelig Anordning. Det er altsaa efter Paavirkning af Landemoderne, at den ærede Minister har bestemt sig til at gaae denne Vej, og nu siger han: Efterat jeg er gaaet denne Vej, kan jeg naturligviis ikke gaae ind paa, at der kommer en Lov angaaende dette Forhold. Deri ligger jo ligefrem, at den Deel af den lovgivende Magt, som Rigsdagen udgjør, derved er affaaeren fra at kunne faae sin Mening sat igjennem, at Sagen bør ordnes ved Lov, og den Omstændighed, at det, at Sagen er ordnet ved kongelig Anordning, ansøres som en absolut Forhindring for Regjeringen fra at gaae ind paa en Ordning ved Lov, synes mig maa vise Enhver, at det er et temmelig vigtigt Spørgsmaal, der her foreligger. Den eneste Dadel, jeg kunde ønske udtalt over den ærede Ministers Færd ved denne Leilighed, var, at Thinget vedtog denne Lov, thi deri laa udtrykkelig tilljende-

givet, at Thinget troede, at denne Sag ikke burde have været ordnet ved kongelig Anordning, men ved Lov.

Kirke- og Underviisningsministeren: Forfaavidt den ærede Rigsdagsmand mener, at der skal udtales en Dadel, maa jeg bede om at faae den reen og klar, men i en Vedtagelse af dette Forslag kan jeg ikke see nogen Dadel. Naar man føler sig opfordret til at misbillige et Skridt, der er gjort, saa maa jeg udbede mig det reent og klart udtalt, og jeg skal da tage den Beslutning i saa Henseende, hvortil jeg finder mig foranlediget, men man maa ikke udtale sig saaledes, at der dog er nogen Tvivl om, hvad Meningen er. Den ærede Rigsdagsmand sagde selv, at han ikke ønskede at udtale nogen Dadel, men kun en forskjellig Mening, og samtidig dermed sagde han, at han ønskede at udtale den Dadel, der vilde ligge i at vedtage Loven. Nei, vil man udtale en Misbilligelse, maa jeg, som sagt, bede om den i rene og klare Udtryk; jeg anseer slet ikke som Misbilligelse, hvad der udtales ad en saadan Dmvei, da det kan tillægges forskjellige Brevæggrunde. Forøvrigt skal jeg ikke af den ærede Rigsdagsmand, som nu havde Ordet, lade mig friste til at gaae ind paa selve Spørgsmaalets Behandling, da der efter min Mening er den største Sandsynlighed for, at det her vil komme til at ligge for til Behandling ad en anden Vej, og da skal jeg være villig til at gaae fuldstændig ind derpaa.

Noter.

Sp. 647, Lin. 14 f. n.: istedetfor „Præbender“ læs „Præsters Indtægter“

Sp. 654, Lin. 21—20 f. n.: „han gennem Grundloven jar deri“ læs: „Folkekirken gennem Grundloven har Staten“

Sp. 699, Lin. 21 f. o.: „ikke“ læs: „ifun“